

Sygnatura akt V GC 322/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dzierżoniów, dnia 4 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie V Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Dams

Protokolant: Dorota Magdziarczyk

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2016 r. w Dzierżoniowie na rozprawie sprawy

z powództwa **J. M.**

przeciwko (...) **SA w W.**

o zapłatę 4 192,80zł

I. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.028zł (dwa tysiące dwadzieścia osiem złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 5 grudnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 337,39zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: V GC 322/15

UZASADNIENIE

J. M., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. M. z/s w B., pozwem z dnia 21 kwietnia 2015r. domagał się od (...) S.A. w S. zapłaty kwoty 4 192,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonym od dnia 5 grudnia 2014r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Uzasadniając roszczenie powód podał, że E. K. umową z dnia 10 października 2014r. przeniósł na niego swoją wierzycielność względem ubezpieczyciela sprawcy szkody. Cedent, jako poszkodowany w wypadku komunikacyjnym z dnia 2 sierpnia 2014r., w którym uszkodzony został jego pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) (szkoda częściowa), zmuszony był nająć samochód zastępczy na okres 46 dni. Powód, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, w dniu 25 sierpnia 2014r. wynajął poszkodowanemu samochód marki S. (...), co potwierdzono umową najmu nr (...). W dniu 10 października 2014r. z tego tytułu powód wystawił poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 9 052,80 zł. Dysponując umową cesji powód zwrócił się do strony pozwanej o uregulowanie należności za najem pojazdu zastępczego, jednak ostatecznie zapłacono mu kwotę 4 860 zł, uznając za zasadny okres najmu wynoszący 27 dni z jednoczesnym obniżeniem stawki najmu z kwoty 160 zł netto/dzień do kwoty 146 zł netto/dzień. Powód wskazał, że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej uszkodzenia stanowi szkodę majątkową, a ubezpieczyciel nie może narzucać żadnych limitów związanych ze stawką najmu. Podał też, że okres najmu odpowiadał faktycznemu czasowi naprawy uszkodzonego pojazdu. Żądanie pozwu objęło należność uzupełniającą za najem pojazdu, tj. różnicę pomiędzy wartością faktury w kwocie 9 052,80 zł, a otrzymanym z tego tytułu odszkodowaniem w kwocie 4 860 zł, co daje kwotę 4 192,80 zł.

W odpowiedzi na pozew z dnia 29 maja 2015r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania. Pozwana uznała co do zasady swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia szkodowego, jednak kwestionowała zasadność najmu zastępczego ponad okres przekraczający 27 dni. Podała, że okres najmu wynoszący 46 dni jest zdecydowanie zbyt długi w stosunku do technologicznego czasu naprawy uszkodzonego

pojazdu. Odnośnie stawki najmu zarzuciła, iż jest ona rażąco wygórowana względem stawek obowiązujących na rynku lokalnym dla poszkodowanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 sierpnia 2014r. należący do E. K. pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) uległ uszkodzeniu na skutek kolizji drogowej. Ochrony ubezpieczeniowej sprawcy zdarzenia (OC posiadaczy pojazdów), będącego osobą trzecią, udzielała (...) S.A. w S..

Do zdarzenia doszło w trakcie podróży poszkodowanego na urlop, zatem czynności zmierzające do likwidacji szkody podjął on dopiero po urlopie. W czasie urlopu – z uwagi na mały zakres uszkodzeń - poszkodowany mógł użytkować swój pojazd.

(Dowód: - okoliczności bezsporne;

- opinia biegłego sądowego H. G., k.83-86)

Poszkodowany zgłosił szkodę stronie pozwanej i w dniu 25 sierpnia 2014r. najął od J. M., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. M. z/s w B., pojazd zastępczy marki S. (...) o nr rej. (...) za kwotę czynszu 160 zł netto za dobę.

Pojazd miał zapewnić poszkodowanemu podobne możliwości funkcjonowania w życiu codziennym, jak przed kolizją.

(Dowód: - umowa najmu nr (...), k.20,

- protokół wydania pojazdu, k. 21-22,

- dowód rejestracyjny wynajętego pojazdu, k.71-72;

- oświadczenie poszkodowanego, k.34)

W dniu 25 sierpnia 2014r. poszkodowany oddał uszkodzony pojazd do zakładu (...).R. M. z/s w B..

W dniu 29 sierpnia 2014r. odbyły się oględziny O. (...) z udziałem likwidatora ubezpieczyciela. W dniach 1 i 9 września 2014r. pozwana sporządziła kosztorys szkody, wg którego miała być ona zlikwidowana jako całkowita. Został on przesłany do zakładu naprawczego dopiero 18 września 2014r. (tak niezaprzeczone twierdzenia powoda w piśmie procesowym z 28 grudnia 2015r.).

W dniu 12 września 2014r. pozwana wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie za szkodę całkowitą w kwocie 3 900 zł.

W dniu 18 września 2014r. zakład naprawczy przesłał do pozwanej skorygowany kosztorys pozwanej / opracowany przez siebie kosztorys naprawy. Strona pozwana zaakceptowała ten kosztorys w dniu następnym i zmieniła kwalifikację szkody na częściową.

W dniu 19 września 2014r. zakład naprawczy zamówił u dostawcy potrzebne do naprawy części zamienne i uzyskał je w dniu 30 września 2014r.

Naprawa została przeprowadzona w okresie od 30 września 2014r. do 10 października 2014r. (4 i 5 października 2014r. to sobota i niedziela).

Łącznie pojazd pozostawał w zakładzie naprawczym przez 46 dni.

W sytuacji należytego zorganizowania procesu likwidacji szkody i naprawy pojazd poszkodowanego w okolicznościach sprawy nie powinien pozostawać dłużej w zakładzie naprawczym niż 35 dni.

(Dowód: - oświadczenie zakładu naprawczego z 14.10.2014r., k.35;

- opinia biegłego sądowego H. G., k.83-86;

- akta szkody na płycie CD, k.51)

Poszkodowany zwrócił pojazd zastępczy powodowi po 46-dniowym okresie najmu. W dniu 10 października 2014r., powód wystawił poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 9 052,80 zł, płatną w terminie 14 dni.

Również w dniu 10 października 2014r. powód zawarł z E. K. umowę cesji, której przedmiotem było roszczenie poszkodowanego względem strony pozwanej o zapłatę odszkodowania obejmującego koszty najmu pojazdu zastępczego.

(Dowód: - faktura VAT nr (...).r., k.23;

- umowa przelewu wierzytelności nr (...), k. 18;

- zawiadomienia dłużnika o przelewie, k.19)

Powód uzyskał od strony pozwanej odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 4 860 zł, obejmujące stawkę 146,34 zł netto + Vat i uznany przez ubezpieczyciela za zasadny okres 27 dni najmu.

Przyznana wysokość odszkodowania została przekazana na konto bankowe powoda w dniu 6 listopada 2014r.

(Dowód: - pismo strony pozwanej z dnia 5.11.2014r., k.27-28;

- potwierdzenie przelewu, k. 29)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 2 028 zł, stanowiącej sumę dopłaty do stawki najmu w kwocie 160 zł netto + Vat/dzień za uznany przez stronę pozwaną okres 27 dni (453,60 zł) oraz czynszu najmu wg tej stawki za dodatkowe 8 dni (1 574,40 zł).

Bezsporna w sprawie była okoliczność odpowiedzialności strony pozwanej za skutki szkody komunikacyjnej z dnia 2 sierpnia 2014r. Bezspornym było również, że poszkodowany najął u powoda pojazd zastępczy na okres 46 dni, a następnie scedował na niego swoją wierzytelność względem pozwanej z tytułu odszkodowania obejmującego koszty najmu pojazdu zastępczego. Spornym okazał się okres, w którym najem pojazdu zastępczego był uzasadniony sposobem likwidacji szkody i odpowiadał zasadzie jej minimalizacji – pozwana uznawała ten okres jedynie w wymiarze 27 dni. Nadto spór dotyczył wysokości dobowej stawki najmu – pozwana zarzucała bowiem jej rażące zawyżenie w stosunku do stawek obowiązujących na rynku lokalnym.

Sama zasadność roszczenia do ubezpieczyciela o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego nie budzi wątpliwości w świetle przyjęcia idei, że utrata możliwości korzystania z rzeczy stanowi szkodę majątkową (tak SN w wyroku z dnia 8 września 2004r., IV CK 672/03). Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na najem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Można stwierdzić, że wydatki konieczne w tym przedmiocie oznaczać będą czynsz najmu pojazdu zastępczego zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego, ustalony w oparciu o stawki przyjęte na danym rynku lokalnym. Klasa pojazdu zastępczego nie była przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu (C).

Przeprowadzone w sprawie dowody dały podstawę do dokonania przez Sąd oceny, że żądanie zapłaty odszkodowania według oferowanej przez powoda stawki najmu (160 zł netto/dobę) było zasadne. Strona pozwana dokonała weryfikacji tej stawki do kwoty 146,34 zł netto/dobę i twierdziła, że takie są stawki najmu na rynku lokalnym dla poszkodowanego. Przeprowadzony na jej wniosek dowód z opinii biegłego został oparty – jak wykazał powód - na

cennikach firm o zasięgu ogólnokrajowym z najbliższymi oddziałami we W. (...), JAM (...) a (...)) bądź W. (...). Nie sposób ich więc uznać za obrazujące ścisły rynek lokalny dla poszkodowanego. Nadto biegły podał w swojej opinii, że średnia stawka najmu we wskazanych wypożyczalniach wynosi 158 zł brutto, przy czym najwyższa występuje w wypożyczalni (...) (najbliższa dla poszkodowanego) i wynosi 178 zł brutto (144,72 zł netto). Jednocześnie jednak Sąd dostrzegł, że z przedstawionych przez powoda przy pozwie cenników wynikają stawki najmu na znacznie wyższym poziomie (170 - 190 zł netto/dzień wg www.pomoc-drogowa.klodzko.pl, k.36). W tych okolicznościach w ocenie Sądu brak było podstaw do ustalenia, że stawki najmu stosowane przez powoda są wygórowane w odniesieniu do rynku lokalnego, a już z pewnością nie rażąco wygórowane. Zatem w wyroku z dnia 4 marca 2016r. uwzględniono rozliczenie wg stawki 160 zł netto/dobę.

Natomiast korekcie podlegał wskazany przez powoda okres najmu, jako pozostający w sprzeczności z wymogiem celowości, ekonomicznego uzasadnienia i zasadą minimalizacji szkody. Należało bowiem dostrzec, że strona pozwana początkowo określiła szkodę jako całkowitą i wypłaciła z tego tytułu odszkodowanie już w dniu 12 września 2014r. Zatem poszkodowany, który zamierzał naprawić uszkodzony pojazd, najpóźniej wówczas winien dokonać zamówienia części zamiennych służących naprawie – odpadł już bowiem argument ekonomiczny, a późniejsze korekty kosztorysów nie odnosiły się do zakresu naprawy, ale jej wyceny. Stąd ewentualne korekty kosztorysu mogły i powinny następować w czasie oczekiwania na części zamienne. Sąd ocenił również jako nieuzasadniony 10-dniowy okres samej naprawy, skoro wg opinii biegłego technologiczny czas naprawy wynosił 4 dni. Doliczając do tego weekend, ewentualnie inne sytuacje wypadkowe i czas niezbędny na odbiór pojazdu po naprawie należało uwzględnić z tego tytułu max. 6 dni. Zatem – uwzględniając 11-dniowy okres oczekiwania na części, wynikający z oświadczenia zakładu naprawczego z dnia 14 października 2014r. (k.35) i uznany przez biegłego, jak również 6-dniowy okres prac naprawczych wraz z odbiorem pojazdu – naprawa winna się zakończyć najpóźniej 29 września 2014r., tj. 11 dni wcześniej, niż to faktycznie nastąpiło. Zatem należało zasądzić na rzecz powoda odszkodowanie za dodatkowe 46 dni – 27 dni – 11 dni = 8 dni. Oddalając powództwo w zakresie 11 dni Sąd pozostawał w przekonaniu, że poszkodowany, który miał możliwość nieodpłatnego na tym etapie korzystania z pojazdu zastępczego udzielonego mu przez powoda, nie był dostatecznie motywowany do wyegzekwowania od warsztatu samochodowego naprawy drobnych przecież uszkodzeń pojazdu w czasie, który można by uznać za celowy i odpowiedni do okoliczności sprawy, co w innej sytuacji niewątpliwie by nastąpiło.

Mając na względzie powyższe, na podstawie przepisów art.361 k.c. w zw. z art.13 ust.2 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...)), powództwo podlegało uwzględnieniu jedynie w części, o czym na podstawie przywołanych w treści uzasadnienia przepisów orzeczono, jak w pkt I i II sentencji wyroku z dnia 4 marca 2016r. Odsetki ustawowe zasądzono na podstawie art.481 k.c. w zw. z art.56 ustawy z dnia 9.10.2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art.100 k.p.c., jak w pkt III wyroku, przyjmując, że powód wygrał niniejszy spór w części wynoszącej 48,36 %, a pozwana w części 51,64 %. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyła się cała opłata stosunkowa od pozwu w kwocie 210 zł i koszty zastępstwa prawnego w kwocie 617 zł (na podstawie § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu + opłata skarbową od pełnomocnictwa). Powód wygrał z ich tytułu kwotę 399,93 zł. Z kolei koszty poniesione przez pozwaną wyniosły 617 zł (wynagrodzenie radcy prawnego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa) + 810,81 zł (wynagrodzenie biegłego), a zatem wygrała ona z ich tytułu kwotę 737,32 zł. Stąd od powoda zasądzono na rzecz strony pozwanej kwotę 737,32 zł – 399,93 zł = 337,39 zł.